

РЕШЕНИЕ

№ 27460

гр. София, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 25.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **10109** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалбата на Ц. Л. Ц., чрез адв. Т. Т.- САК, срещу Заповед № ЧР-24-738/30.09.2024 г. на Министъра на младежта и спорта, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл. е прекратено служебното му правоотношение за длъжността „Старши експерт“, в дирекция „Регионална координация и контрол“. Излагат се доводи за допуснато съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Твърди се неприложимост на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 и чл. 108 от ЗДСл, предвид липсата на едно от кумулативно изискуемите предпоставки за прилагането ѝ, а именно: ненавършване на определената в чл. 68 от КСО възраст. Изтъква се и, че прекратяването на служебното правоотношение по чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл в случая показва признаците на неравно/дискриминиращо третиране. Обосновават се и съображения за приложимост на мотивите на решение № 3/07.03.2019 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 16/2018 г. Така релевираните с жалбата доводи са доразвити в подробна писмена защита. Моли за отмяна на оспорената заповед.

Ответникът- Министърът на младежта и спорта на Република България, чрез процесуалния си представител юрк. Г. Дряна, изразява становище за неоснователност на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Излага съображения за правилно прилагане на

материалния закон, доколкото служебното правоотношение е възникнало след като държавния служител е придобил и упражнил правото си на пенсия при условията на чл. 69, ал. 1 и ал. 2 от КСО. Подробни съображения в тази насока излага и в депозираното по делото Становище /л. 71/.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не участва в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че до 30.09.2014 г. оспорващия е държавен служител в Министерство на младежта и спорта - дирекция „Регионална координация и контрол“, като от тази дата е прекратено служебното му правоотношение със Заповед № ЧР-24-738/30.09.2024 г. на министъра на младежта и спорта. Видно от приложената към писмо № 28291/15.10.2024 г. справка направена от служител на министерството към дата 26.09.2024 г. за наличието на упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в регистъра на пенсионерите на НОИ, е установено, че Ц. Л. Ц. е получавал лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 08.06.2010 г. /л. 15/.

Със заповед № ЧР-24-5/04.01.2024 г. на министъра на младежта и спорта, оспорващия е назначен за държавен служител на длъжност „Старши експерт“ в дирекция „Регионална координация и контрол“, считано от 04.01.2024 г., вследствие на проведена конкурсна процедура.

Издаването на оспорената заповед за прекратяване на служебното правоотношение е мотивирано с чл. 106, ал. 1, т. 6, вр. с чл. 108 от ЗДСл., а именно: служебното правоотношение е възникнало след като назначения държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Служебното правоотношение е прекратено считано от 01.10.2024 г. В заповедта се съдържа разпореждане за изплащане на обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл за неспазен едномесечен срок на предизвестие.

Заповедта е връчена на 30.09.2024 г. Жалбата срещу нея е подадена чрез държавната агенция и заведена на дата 11.10.2024 г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок по чл. 149, ал.1 от АПК, от субект с наличен правен интерес, засегнат неблагоприятно от обективизираното в заповедта властническо волеизявление. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед е издадена от компетентния орган по назначаването – Министъра на младежта и спорта, който съгласно чл. 4, т. 26 от Устройствения правилник на Министерството на младежта и спорта, упражнява „правомощия на орган по назначаване и освобождаване на държавните служители, на работодател на служителите, работещи по трудово правоотношение, и на възложител по граждански договори за предоставяне на услуги, свързани с експертно-техническото обслужване на министерството“.

Заповедта отговаря на посочените в чл. 108 от ЗДСл особени изисквания за форма и

съдържание на акта за прекратяване на служебното правоотношение – подписана е от органа по назначаването и съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Неоснователно се поддържа в жалбата, че заповедта следва да съдържа изрични мотиви - фактически и правни основания за издаването ѝ, освен отразените в нея. Правилото на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл дерогира общата разпоредба на чл. 59 АПК относно реквизитите на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

Не се констатираха и допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Неспазването на срока на предизвестие е компенсирано със заплащане на дължимото се по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл обезщетение. Не намират опора в нормативната уредба доводите на жалбоподателя за нарушаване на административно производствените правила при издаване на оспорената заповед. В приложимия закон не са предвидени процедурни правила при издаване на акта за прекратяване на служебното правоотношение.

Оспорената заповед съответства на материалния закон и неговата цел.

По делото не е налице спор относно фактите. С оглед наведените в жалбата доводи, спорът е правен и се свежда до това – налице ли са предпоставките за прилагане на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, с оглед факта, че оспорващият е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл. 69, ал. 2 от КСО.

Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, предвижда, че органът по назначаване може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от КСО.

Следователно, предпоставка за прилагане на нормата на чл. 106, ал.1, т. 6 от ЗДСл, е възникнало и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което обхваща и частния случай на пенсиониране по чл. 69, ал. 2 от КСО. Това е така, тъй като нормата е привилегироваща за визираните в същата лица, като държи сметка за спецификата на работата им, с оглед което им дава право на пенсиониране за осигурителен стаж и възраст, само на основание установяване на отработено време на посочените длъжности. Тя предписва облекчен ред и условия за адресатите си, които получават по този ред право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, без да се изисква навършването на посочената възраст по чл. 68 от КСО. Този извод следва и от систематичното място на нормата на чл. 69 от КСО в раздел „Пенсии за осигурителен стаж и възраст“. Нормата на чл. 69, ал. 2 от КСО не регламентира различен вид пенсия от пенсията за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 от КСО, а само установява привилегирован състав за нейното придобиване по отношение на определени категории лимитивно изброени служители. Ето защо, в хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл на придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се включва и придобитото право на пенсия в условията на чл. 69 от КСО.

Фактическият състав на нормата, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващата, изисква придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и упражняване на това право да са налични

едновременно преди възникване на служебното правоотношение. В настоящия случай по делото не спорно, че правото на пенсия по чл. 69, ал. 2 от КСО е възникнало и е упражнено, като видно от приложената към писмо изх. № 28291/15.10.2024 г. справка направена от служител на министерството към дата 26.09.2024 г., Ц. Л. Ц. е упражнила правото си на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, като началната дата на пенсия е 08.06.2010 г.

Служебното правоотношение е възникнало въз основа на заповед № ЧР-24 5/04.01.2024 г. на Министъра на младежта и спорта, с която оспорвания е назначен за държавен служител на длъжност „Старши експерт“ в дирекция „Регионална координация и контрол“, считано от 04.01.2024 г. Следователно, към датата на издаване на оспорената заповед е налице хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение при възникнало и упражнено право на пенсия.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че в случая са изпълнени материалноправните предпоставки на чл. 106, ал. 1, т. 6 от КСО, което обосновава извод за неоснователност на оспорването.

Неотносими към правния спор са доводите, изложени в жалбата за неравно третиране. Това е така, тъй като не всяко неравно третиране е дискриминация. Дискриминация е само това неравно третиране, което е основано на някои от визираните в чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация признаци. Лицето, което твърди, че спрямо него е осъществен акт на неравно третиране трябва да докаже факти и обстоятелства, които преценени в своята съвкупност създават обосновано предположение за вероятно осъществяване на неравно третиране поради някой от защитените признаци. В случая не е налице защитен признак, който да е основа за разграничение вътре в релевантната група от държавни служители придобили и упражнили правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст и въз основа на който неблагоприятното положение под формата на прекратяване на служебното правоотношение да се приеме за дискриминационно.

Неотносими към предмета на спора са и доводите за приложимост на мотивите на решение № 3/07.03.2019 г. на Конституционния съд по конст. дело № 16/2018 г., доколкото нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл не е предмет на производството, образувано пред Конституционния съд.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира оспорената заповед е законосъобразна, а жалбата срещу нея за неоснователна, което налага същата да бъде отхвърлена.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноски, но такива не са претендирани, поради което не следва да бъдат присъждани.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс, Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. Л. Ц., срещу заповед № ЧР-24-738/30.09.2024 г. на Министъра на младежта и спорта.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховен

административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: